

יוסי פז

כמו טיפה בים

**ספר שירים שנכתב ע"י יוסי פז ז"ל,
חבר אגודה שהקדיש את ספרו
לחולי הטרשת הנפוצה בישראל**

יוסי פרז

כְּמוֹ טֶפֶה בַּיָּם

תשנ"ו

1995

כל הזכויות שמורות
להוצאת סער ולמחבר
"סער" ת.ד. 26243 תל-אביב
נסדר ב"סדר צלם מאיר"
דפוס "אבירז"

מוקדש
לחולי הטרשת הנפוצה,
לאשתי ולילדי

כְּמוֹ צֶמַח בַּר בַּמִּדְבָּר

כֵּן, אֲנִי יוֹדֵעַ שְׁכַתְּבוּ
עֲלֵיךְ כָּבוֹד, צֶמַח בַּר,
אֶתִּיחַס אִם תִּרְשָׁה
לְחִבְרָד שְׁבַמִּדְבָּר.

בַּתְּנָאִים לֹא קִלִּים
וְאֶפְלוּ קִשִּׁים
הַצֶּמַח יִמְשִׁיד וַיִּכָּה שְׂרָשִׁים.

הַשֶּׁמֶשׁ יוֹקֵדֶת וְהַלֵּילוֹת קָרִים,
הַצֶּמַח יִמְשִׁיד לְהַצְמִיחַ עֲלִים.

יָפָה אוֹ לֹא, מֵה זֶה חָשׁוּב,
הוּא יִשׁוּב וַיִּפְרַח שׁוֹב וְשׁוֹב.

על החוף

על החוף אני יושב לי
ולוגם קפה שחור,
לידי דומם עומדת
צפור יפת מקור.
השמש מפזרת
קרנים אחרונות,
מאדים לו קו האפק,
שוה ממש לראות.

תשקע לה שם השמש,
אותו כדור של אור,
ואתה צפור יפת מקור
תפרש לה הכנפים
ותעוף לה – כצפור דרור.

ואני עם אותו קפה שחור
עדין מחכה להרבה יותר אור
שיתן לי גם את הכח
לא לזכר – ואפלו לשכח
מה הביאני עד הלום
ושפסיק ופסיק בי להלם.
רוצה להיות בריא,
שאוכל גם אני שוב להמריא,
לפרש כנף של דרור
כמו אותה צפור יפת מקור.

המפוחית

נגני לי, מפוחית,
זמר שאהבתי,
נגני לי, מפוחית,
זמר שאהב.
צלילך רך וענג
חוזר ומשתמע,
צלילך הוא כה מתוק,
אף פעם לא נמוג.
כשיושבים עם החבר'ה
או סתם אני לבד
יושב לי וחושב לי,
פתאום היא כבר ביד.

חושבים על איזה שיר
או סתם על טיק וטק,
יוצאת לה מנגינה
עם זמר מתקתק.

וכשעצוב ורע לי
או סתם נכה לא בא לי
לוקח מפוחית
ושקט שוב נכנס בי.

לא חשוב השיר
ולא חשוב הצליל,
צלילה ממש נפלא,
אוהב את המפוחית,
את אותה מפלאה.

חִבְרָה

לְשִׁים אֶת הַפִּינְג'אן,
לְהוֹסִיף עוֹד קֶצֶת קֶפֶה,
לְהוֹצִיא הַמְּפּוֹחִית,
לְקַרֵּב אוֹתָהּ לָפֶה.

לְהִתְחִיל בְּמִנְגִינָה,
אוֹלֵי חֶסֶד פֶּה וְשֵׁם מֶלֶךְ
אֶדְ בְּסֶדֶד הַכֹּל זֶה שִׁיר
עִם כָּל הַלֵּב,
כְּמוֹ צֶמַח מְלַבֵּלֵב.

הַכֹּל כָּאֵן כָּבֵד כְּשִׁיר
לְשִׁים דְּבַר נוֹסֵף בְּסִיר,
אוֹלֵי לְמִישָׁהוּ בָּא – סֵתֵם כֶּכֶה
וְהַמְרַק כְּמַעֲט רוֹתֵחַ
וּמִישָׁהוּ אֶת הָאֶקוֹרְדִיּוֹן
כְּבֵר מְנַפֵּחַ,
מְצַטְרֵף הוּא לְמֶלֶךְ,
לְאוֹתָהּ הַמִּנְגִינָה,
לְמְפּוֹחִית שְׁבֵתוֹדֵךְ הֶפֶה
וְיוֹצֵא סֵתֵם כֶּךְ
רַק שִׁיר יָפֶה.

הוא מתקרב עוד קצת למלי
אך כנראה בפנים היא אומרת –
זה פשוט לא בא לי.

מתרחקת קצת ממנו
ממלמלת, לא ברור מה,
כנראה טובים יותר
יש כאן בסביבה.

מסימים את הקפה,
גם מי שטעם מהמרק,
מכבים המדורה
וקופצים הם לסירה,
לשוט על האגם,
כיף לא רגיל,
שם גם יש תמיד
שמחה רטבה.
מדי פעם קופצים למים,
מדי פעם צוחקים השמים
לאותה קבוצה של חבר'ה
שעושים חיים כאלה.

הברוש

הברוש שבקצה החצר
כה זקוף ויפה,
תשבחות הוא קוצר
כמעט מכל פה.

גם אני יושב מתפלא
עד כמה הוא יפה
יציר הטבע הזה.
זקוף יעמד לו כל השנה,
אם כך
אצלנו גם זו מתנה.

כל השנה
כשמסתיר (גם אם מעט)
את הנוף
למרום יחדר הוא
ממש כמו העוף.

מִשָּׁב קָל,
הַרוּחַ גַּם הִיא חֲזָקָה
תְּנִיעַ אוֹתוֹ וּתְנַעַר בְּחֲזָקָה,
יִחָזֵר לוֹ כְּמוֹ קֶדֶם
זְקוּף וְיָשָׁר.

גַּם אָנוּ כְּמוֹהוּ,
גַּם אִם לֹא מִשְׁבִּים וְרוּחוֹת
מְזַעְזְעִים וּמְטַלְטְלִים
אוֹתֵנוּ
כִּדְ שְׂאוֹמְרִים אָנוּ – לְכֹל הַרוּחוֹת,
נִחָזֵר וְנִהְיָה זְקוּפִים וְרַעֲנָנִים,
בְּלִי כָּל צְפוּרִים בְּרֹאשׁ
וְנִהְיָה כְּלָנוּ מְמֶשׁ כְּמוֹ הַבְּרוּשׁ.

אִיד שְׁתַּרְצִי

אִיד שְׁתַּרְצִי, עִם חֵלֶב אוֹ בָּלִי,
הַקֶּפֶה כָּבֵד בְּדַרְדֵּר.
בוֹאִי תִשְׁתִּי,
הַעוֹגָה בְּצִלְחַת,
הַכֶּפֶית לִידָה,
הַפִּנוֹק אֲמַתִּי
כְּשֶׁאֵת כָּאֵן אֲתִי.

אִיד שְׁתַּרְצִי,
עִם הַחֲבֵרָה אוֹ בָּלִי
נַעֲלָה לַחֲרָמוֹן,
נַעֲשֶׂה שֵׁם קֶצֶת סְקִי.

יִפְיֹד הַמְשַׁגֵּעַ,
חִיּוּכְד הַמְלַבֵּב
מִזְכִּיר לִי שׁוֹב וְשׁוֹב
שְׂאוֹתֶךָ אָנִי אוֹהֵב.
בְּחִיּוֹד מְלַטְפֶּת,
אֶת מְדַלִּיקָה בִּי
אֵשׁ בּוֹעֶרֶת
וְשׁוֹב אֶת צוֹחֶקֶת
מִמֶּשׁ בְּלִי מְלִים
וּכְשֶׁזָּה רַק קוֹרָה
אָנִי בְּעֵנִים.

אִיד שְׂתַרְצִי,
הַגִּידִי נָא לִי,
אִיד שְׂתַרְצִי,
אֶת סִימָה שְׁלִי.

יְפִיךְ מִסְפִּיק

אל תִּכְסֵי עֲצָמְךָ בְּאִפּוֹר, יְקִירָה,
אל תִּבְשְׂמֵי עֲצָמְךָ בְּבִשְׂמִים, אֶהוּבָה,
כִּי יְפִיךְ הוּא מִמֶּשׁ רַב
בְּלִי שְׂמִיץ שֶׁל רֶבֶב.

יְפִיךְ מִקְסִים, שׁוֹבָה כָּל לֵב,
שׁוֹבָה וְשׁוּה שְׁשֻׁנֵינוּ נֹשֵׁב.

נֹשֵׁב נִדְבָר וְנִחְלִיף חוֹיּוֹת,
נֹשֵׁב נֶעְלָה כֶּךָ סֶתֶם הַזֵּיוֹת.

אֲחֵר כֶּךָ בְּלִי תִכְנִית
נְשִׁים שׁוֹב תִּקְלִיט
וְסֶתֶם כֶּכָּה נִחְלִיט –
שְׁנִינוּ בִּיחַד –
נְבִיט עַל הָעֵתִיד.
נִחְלִיט – מִקְנָה כִּי בְּצוּרָה נְבוֹנָה,
גַּם כְּשִׁמְעֵלֵינוּ זֹרַחַת הַלְּבָנָה.

בואי אלי, ילדה

בואי אלי, ילדה,
אפשר שהיום
נרקם יחדו חלום,
בואי שבי נא בביתי,
בואי נשב קצת בחדרי.
הכל מסדר — אל תדאגי,
אפתח ואגלה לך
את כל רחשי לבי.

אז בואי אלי, ילדה, והיום
בואי נגשים ביחד חלום —

להעביר חיות פחוט השני.

בואי, ילדה, אפלו לקצת,
הקצת עוד יגדל
וימריא לו אל על,
יהיה לתמיד
ואנו נתמיד
לחיות לאהב
לתמיד לתמיד.

חִבְקִינִי

חִבְקִינִי בְּזִרְעוֹתֶיךָ,
אֶתְךָ וְאַחֲרֶיךָ
אוֹתְךָ אֲנִי אוֹהֵב.

נִשְׁקִינִי בְּשִׁפְתֶיךָ,
גּוֹפֶךָ כְּדָבֵשׁ מִתּוֹק,
יָפָה וְנָעִימָה אֶת
לְאִשְׁרֵי אֵין עָרוֹךְ.

חִבְקִי אוֹתִי בְּרֶךְ,
הַנִּיחִי עָלַי הָרֹאשׁ,
כְּשֵׁאתָ נִמְצֵאת אֶתִּי
הָאֵשׁ בּוֹעֶרֶת בִּי.
קִרְבִּי עוֹד קָצַת, יְלֻדָּה,
וְהִצְמַדִּי אֵלַי, יִקְרֶה,
נִהְיָ כְּגוֹף אֶחָד,
אֵין טַעַם שְׁנַפְחָד.

על מה את כד חושבת –
את זה לא אדע,
– אך דבר אחד בטוח –
שאת כמו אז
כבר לא עושה רוח
ושנינו רק רוצים
את אותה מטרה.

אז בואי קרבי אלי,
געי בשתי רגלי
וגם אם נזכר
שפעם אכן זה היה אחרת,
את האמת, יקרה –
זו אותה גברת
רק בשנוי אדרת.

כְּמוֹ סְפִינָה

כְּמוֹ סְפִינָה עַל פְּנֵי הַמַּיִם
וְהַמַּיִם סוֹעְרִים הֵם,
גַּל וְעוֹד גַּל וּשְׂנִיָּהֶם גְּדוּלִים
חֲזָקִים מִקּוֹדְמֵיהֶם וּמְאַיִמִים
לְנַפֵּץ הַסְפִינָה וְלַמְצוּלוֹת לְהוֹרִידָהּ.

קִבְּרָנִיטִיָּה הֵם אֲנַחְנוּ
וְהַסְפִינָה הִיא גּוֹפְנוּ,
לְנַפֵּץ וּלְשַׁבֵּר אוֹתָנוּ לֹא יוּכְלוּ
וְלִהְטִבִיעֵנוּ וְדַאי שְׁלֵא.

נַעֲבֵר אֶת הַסְּעָרָה,
הַגְּלִים יִהְיוּ פְּחוֹת גְּבוּהִים
וְאָנוּ בְּדַרְכָּנוּ נִגִיעַ
לְחוֹף מִבְּטָחִים.

כְּשִׁילֵד שׁוֹאֵל

כְּשִׁילֵד שׁוֹאֵל וְאֵין לִי תְּשׁוּבָה
זֶה נִרְאָה לִי אֵימ,
זֶה נִרְאָה לִי נִרְאָה.

כְּשִׁמְבֵּגֵר שׁוֹאֵל אוֹתִי
וּמְחַכָּה לְתְּשׁוּבָה
אִם יֵשׁ – מֵה טוֹב,
אִם אֵין – תְּאֲמִינִי,
זוֹ לֹא מְצִיָּאָה.

אֲדָּ לִוְאֵי שְׁלֵכֵל הַשְּׂאֵלוֹת
תְּשׁוּבוֹת תְּמַצְאָנָה
וְלִוְאֵי שְׁלֵכֵל הַבְּעִיּוֹת
פְּתִירוֹנוֹת יִגִּיעוּ.

גַּם אִם לְבַעֲיִתָנוּ
עֲדִין אֵין תְּשׁוּבָה
הַתְּקוּהָ עֲדִין תְּשׁוּבָה.

חיוכו של ילד

חיוך של ילד
בלי למה וכיצד,
צחוקו של ילד
אותי ממש צד
וכשצחוקו מתגלגל
אז אני מתמוגג.
זה נפלא, רבותי,
לראות ילד צוחק.

כשסתם הוא שואל שאלה —
כל כלי מחפש לו תשובה.

סקרנותו של הילד
כה גדולה, מובנת ואמתית,
תשובתנו צריכה
להיות ממש עלית שבעלית.
כשכואב לו לילד
ולא חשובה הסבה –
לא די, רבותי,
לא די בנשיקה.
חובה על כלנו
להבין זאת היטב
ולדעת טוב את מה הוא תאב,
ואת מה – כן, את מה
הוא מתעב.

חיוכו של הילד
נותן לי המון,
הרבה מעבר למה שנותן הדמיון.

ליטל ועופרי

הם ממש מקסימים,
את האור מביאים,
כשהם רק בסביבה
לא צריכים שום סבה

לחבקים, לנשקם
וסתם לפנקם.
חמודים הקטנים,
יחד אתם
אל האשר אנו מגיעים.

וכשאת שוב כועסת
עם סבה או בלי,
וגם לי לא חסר
ששוב גם כועס –
זה עובר כמו תמיד,
גם אם צפרננים כווסס.
הם נהדרים, ילדינו
ליטל ועופרי,
בשלים ופורים הם
כמו פרדס שנותן
הרבה הרבה פרי.

כְּמוֹ בְּבוֹר בְּלִי תַחְתִּית

כְּמוֹ בְּבוֹר בְּלִי תַחְתִּית
אֶתְּה מִמְשִׁיךְ לְצִנְחַת,
בְּאֶמֶת, נוֹ תִגִּיד –
מֵהֵיכֵן יֵשׁ עוֹד כַּח.
לְהֵיכֵן תּוֹבִילֵנוּ הַשְּׁעָה הַקְּרוּבָה,
עַד כִּמָּה רְחוֹקָה עוֹד
אוֹתָה מְטָרָה.

אֵךְ עֵמֶק שָׁם בְּפִנִּים
עוֹד לוֹחֶשֶׁת גַּחְלַת,
נוֹתְנַת עוֹד כַּח
לְחִזֵּק הַתּוֹחֶלֶת

וְהֶאֱמִינוּ – לְכַלְנוּ
זֶה יָבִיא רַק תּוֹעֵלֶת.

אָמָא

כְּשִׁמְצִיק סָתָם כָּכָה פְּנִימָה,
כְּשִׁאֲנִי סָתָם רַב עִם גִּילָה
וְכוֹעֵס גַּם קִצָּת עַל בְּלָהָה,
אִז תַּמִּיד אֶת חֲסָרָה
לְתֵת לְטוֹף, מְלָה טוֹבָה.
רוֹצָה שׁוֹב בְּקִרְבָּתָה,
רוֹצָה פְּשׁוּט אֶת אִמָּא.

כְּשִׁאִמָּא בְּסָבִיבָה,
גַּם כְּשִׁאֲנִי לִי שׁוֹם סָבָה,
תִּאֲמִינִי אוֹ לֹא —
יֵשׁ כְּבָר סָבָה לְמִסְבָּה,

חיידך, מלה טובה נותנת
וגם כשהיא כועסת
ואפלו קצת צועקת,
אני אוהב אותך, אמא.

רוצה שתהיי אתי תמיד,
חושב על העתיד,
רוצה אותך קרוב,
זה ממש עושה לי טוב
וכשאת כאן לידי
את האשר את נותנת לי.

כי אותך, אמא,
אני כל כך אוהב,
ממש ממש מכל הלב.

עצה

גם אם הם קשים
ומגעילים מכל עבר,
גם אם לא פעם
אתה רוצה את החבל —

החיים ממשיכים, חבר,
לא לשכח,
אתה צריך הרבה הרבה כח.

גם אם נשבר לך
ואתה רוצה לעזב הכל
זכור ואל תשכח
את מה שאתה יכול.

כשנמאס ואתה מרגיש
שאתה נגמר —

דע לך שהרבה יותר מר
להרים ידיים ולהפניע
לאותה טרשת נפוצה.

הטְרֵשֶׁת הַנְּפוּצָה

היא כָּךְ חֲצוּפָה,
הטְרֵשֶׁת הַנְּפוּצָה,
עוֹד לֹא מִצָּה הַפּוֹטְנָצִיָּאל
וְרָאוּ מֵה חֶבֶל –
הַמְּגַבְּלָה כְּבָר קִיָּמָה
וְהִיא עוֹד מְאִיָּמָה.

אֵךְ יְכוּל נוֹכַל לָהּ,
אֲנִי בְּטוּחַ,
אֵךְ (בִּינְתִים) לֹא בְּכַח
אֵלָא בְּרוּחַ.
כִּי
רוּחַנוּ אֵיתְנָה
גַּם מְאִיָּמָה הַמְּצִיפָה
שֶׁל הַטְרֵשֶׁת הַנְּפוּצָה.

עצה נוספת

יהיה טוב, חבר,
אל תדאג – שמע בקולי,
חבל שתצעק.

אם כואב לך,

זה וזה מטריד אותך –

הפשל שרוולים
שנס המתנים,
חשב איך עושים מה,
בעקר בשביל מה;
למה זה יועיל
וגם עד כמה.

אך אם כבר הצלחת
ואתה עומד להיזי –
חשב עוד פעם
כי אם קצת שכחת
לא טוב להיות פזיז.
ואם תרשה לי
לומר עוד מלה –
זה ישן ונדוש
אך אל נא תחשש
ובלי חלחלה זכר
שסוף מעשה במחשבה תחלה.

הכל על הכל מפל הלב

הכל על הכל
מפל הלב
שָׁלֵךְ וְתַמִּיד –
כִּי אוֹתֶךָ אוֹהֵב.

כְּשֵׁאת לְיָדֵי
אֲנִי שׁוֹב בְּךָ מִתְאַהֵב
בְּאוֹתָהּ מְתִיקוֹת,
בְּאוֹתוֹ רֹחֵב לֵב;

כִּי יָפָה וְנָאָה אֶתִּי,
מִמֶּשׁ מְצִיָּאָה,
הַחַן בְּךָ שׁוֹפֵעַ,
בְּךָ, יִקְרָה.
אֶהְבֶּךָ, אֶפְגְּמֶךָ
אִם תִּרְשִׁי, כַּמּוֹבֵן,
וְאִם רַק תִּסְכַּמִּי
נְגִיחַ לְזִמּוֹן –

לאותו הזמן –
שיעשה את שלו,
ותקוה לי בלב
שאנו אתו.
אפלו שאני כותב
על משהו כחל
בטוח זה כזה
אבל זה לא אומר הכל

כי בין המלים
וגם בין השורות
יש רמזים לדברים,
הלואי
שיביאו לי בשורות.

גם כשכותבים
על דברים קצת כחלים –
מה דעתך שנהיה
גם קצת כחולמים.

שהסיוט הזה יעבר
וכלנו נחזר
לאותם ימים יפים
להם אנו כלנו
כל כך מצפים.

למרות הכל

במיחד כשכואב
ודוקר על הלחי
ושוב אני מרגיש
שירד מדחי אל דחי
ועמק שם בפנים
זה פורץ לו כבכי.

לא, רבותי, אני לא פתי,
כן, רבותי, אני פשוט סקפטי.
קשה לי להאמין
באותה תרופה,
פחד שתביא לי
שוב סתם עוד מכה,
פחד שוב לחזור
ושוב לנסות
כי האמינו —
זה מפחיד, רבותי,
שוב ושוב לחזור
על אותם נסיונות.

אך ברור לי כְּשִׁמְשׁ,
ברור לי היטב,
ברור לי מִמֶּשׁ
כמו אותו הכָּאב
שֶׁהֲרִיבָה כְּבֵר
סִפֵּק אִם נִתֵּן לַעֲשׂוֹת
וְכָל שְׁנוֹתַי זֶה רַק לְנִסּוֹת;
לְנִסּוֹת, לְקוֹוֹת, לְצַפּוֹת
רַק לְטוֹב
וְשׁוֹב
אִם לֹא לְהִתְנַסּוֹת –
אִז הַגִּידוּ אִתְּם
מֵה בְּאֵמַת עוֹד אֶפְשָׁר
לַעֲשׂוֹת!

הו אֵלֵי הַכֵּל יְכוּל,
מָה אֲנִי מִבְּקֵשׁ מִמֶּדָּ בְּסֶדֶד הַכֵּל —
לְהִיּוֹת כְּמוֹ כָּלֶם
וְזֶה הַכֵּל.
כֵּל הַקָּאָב שֶׁהֵבִיאֲנִי הַלוֹם,
רוֹצֵה שְׂיַחֲלֶף מֵהָר כְּחֵלוֹם.

לְשַׁכַּח אֶת זֶה, לְשַׁכַּח מֵהָר,
לְחַזֵּר וְלִהְיוֹת כְּמוֹ פֶּעַם פְּנִתָּר.

כָּעֵת מִמֶּדָּ יוֹתֵר לֹא אֲבַקֵּשׁ
אֲבָל בִּינְתִים בְּזֹאת אֶסְתַּפֵּק.

אוכל לך

גם אם תפי בי עוד ועוד
אוכל לך,
גם אם תמאיסי עלי הכל
אוכיח שאני יכול.

אני לועג לך, טרשת,
תראי שעוד תפלי כמו דג ברשת.
נכון, כעת את הורסת,
עוד תפלי תחת רגל דורסת.

לא אתן לחצופה –
אותה טרשת נפוצה –
את חיי עוד להמאיס,
כי בוא יבוא היום
ואתה אביס.

אני רוצה לרקוד ולא יכול,
אני רוצה לרוץ ולא יכול,
אני רוצה ורוצה ולא יכול.
דומה שהיא לקחה לי הכל
אך דבר אחד לא לקחה,
בלי לצון –
היא לא לקחה לי את הרצון.

אֶתְמוּל, הַיּוֹם, מִחֶר

אֶתְמוּל עוֹד טִילְתִּי בְּשִׁבְלִים,
הַיּוֹם זֶה אַחֲרַת
וְאִין מְלִים.
אֶתְמוּל עוֹד נִהְנִיתִי עַל הַגְּלִים,
הַיּוֹם זֶה אַחֲרַת —
אֲנִי עַל גְּלָגְלִים.
אֶתְמוּל עוֹד רִקְמַתִּי לִי חִלּוּם
וְהַיּוֹם אַחֲרַי שְׁזָה הִבִּיאֲנִי הַלּוּם
בְּקֶשֶׁה לִי —
שֶׁהִמְחַר שׁוֹב לֹא יֵהֱלֵם.

שְׁאוּכַל כְּמוֹ אֲז — לְתַכְנֵן לִי הַיּוֹם,
שְׁאוּכַל כְּמוֹ לְפָנַי זֶה
לְהַגְשִׁים לִי חִלּוּם,
שְׁאוּכַל לְהַתְגַּבֵּר עַל אוֹתָהּ מַחֲלָה
שֶׁגוֹרְמַת לִי הַרְבֵּה יוֹתֵר מִסֶּתֶם
מִגְבָּלָה.

אֶתְמוּל זֶה הִיָּה אַחֲרַת,
הַיּוֹם זֶה נוֹרָא,
אֶךְ לְמַחֵר טוֹב יוֹתֵר
אֲנִי מִצַּפָּה
גַּם אִם פְּנִימָה בְּלֵב
יֵשׁ הַרְבֵּה הַרְבֵּה מוֹרָא.

עוד תזרח השמש

עוד תזרח השמש
ובשורה לנו תביא,
עוד נצחק כלנו
מהצרה ההיא
כי פעם היא הייתה
ומשהו היא לקחה
ובוז נבוז כלנו
על כל מה שהיה.

גם נזק אם נגרם כבר
והפאב גדול —
נמשיך בהרגלנו, נשפח כאן את הכל,
כי
לקחות רוצים אנו כמו שוים לכל.

רוצים וגם נשיג זאת
יהיה אשר יהיה,
לא נרים ידים
והאמינו — זה יהיה!

נְקוּה

לא מרחם על עצמי, ידידי,
רוצה רק לומר לסבל הזה די,
שיחלף ונפרט יחדו על מיתר,
די אתו – הוא ממש מיתר.

שנשב בגנה,
נשב על הדשא,
נשיר ונרקד, נדבר על הפלא,
נראה, נהנה מזיו השקיעה,
נחשב נדבר רק על הזריחה –
זריחה של השמש,
תחלתו של היום,
לואי שיתגשם אותו חלום.

לואי שנשכח את אותה בעיה
ונגיד כלנו שזו היתה רק אגדה.

מְנִסָּה

מְנִסָּה שׁוֹב לְשִׁכְח
מְנִסָּה שׁוֹב לְבָרַח,
אֲדָּ כְּלוּם לֹא עוֹזֵר
וְשׁוֹב זֶה חוֹזֵר.

מְנִסָּה שׁוֹב לֹא לְשַׁקֵּעַ
בְּאוֹתָהּ מַחְלָה
שְׁעֵבְרוּ כְּבָר שָׁנִים
וְהִיתָה לְקַלְלָהּ.

כּוֹתֵב עוֹד שִׁירִים,
מְפַעֵיל אֶת הַמַּחְשָׁב
אֲדָּ שׁוֹב זֶה מוֹפִיעַ
וְכַמְעַט עַל זֶה רַק חוֹשֵׁב.

הסביבה נהדרת,
ממש אין מלים,
— אך תגידו אתם —
מה הם אשמים.

הייתי כזה והייתי כזה
אך מה קורה עכשו,
מה יוצא לי מזה?
ילדים מקסימים,
עד כמה שהם סובלים.

כואב לי נורא
— ותאמינו לי —
יותר והרבה
מהסבל שלי.

אבל את זה באמת
תשאירו רק לי.

לא עוד מלחמה

מלחמות ידענו, צער וכאב,
אחים ובנים שכלנו והלב כואב.
אז בואו ונשירה שיר שלום יחדו
בקול קריאה רמה — לא עוד מלחמה.
נניח את הנשק — את התותח גם כן,
את כל הסטוק נשמר אצל דודנו סם,
ננצר את הבזוקה, הטנק זמנו כבר תם,
אוי די, מספיק, אחים, לשפך בינינו דם.

קומבינים וגם טרקטור נוציא מן המחסן,
אתם תמיד נתן למצא תחליף לדם.
אז שוב נשיר כלנו בצעקה גדולה —
לא עוד מלחמה, לא עוד מלחמה.

אז לא, לא, לא עוד מלחמה,
הלאה השנאה, נרחיק את האיבה,
נשירה שיר כלנו בלב מלא תקווה —
לא עוד מלחמה, לא עוד מלחמה.

אַרְצֵנוּ יִשְׂרָאֵל

עוֹד נִשִּׁיר לְךָ אֶרֶץ, אֶרְצֵנוּ יִשְׂרָאֵל,
כִּי לָנוּ אֶתְּ מוֹלְדֶת, אוֹתְךָ צִוְּה־הָאֵל.
הַשֶּׁמֶשׁ עוֹד תִּזְרַח בְּךָ, הַשֶּׁמֶשׁ בְּךָ תֵּאִיר
לְאֶרֶץ הַכְּרֵמִל, בְּמִרְחַב גְּלִיל.

אוֹתְךָ תִּמְיֵד אֶהְבֵּנוּ, אוֹתְךָ תִּמְיֵד נֵאֱהָב,
הֵייתְּ תִּמְיֵד שְׁלָנוּ וְכֹךְ תִּהְיֵי לְעַד.
נִבְנֶה אוֹתְךָ לְנִצָּחַת, נִכְתֹּב לְךָ שִׁיר הַלֵּל,
אַרְצֵנוּ תִּקְוֹתֵנוּ אֶתְּ, אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

כִּי לְךָ הוּא זֶה הַזְּמַר, אֶרֶץ אֶהוּבָה,
יִרְדּוּ וַיִּם הַמַּלְחָה, אֶתְּ אֶרֶץ יְהוּדָה.
הַשֶּׁמֶשׁ שׁוֹב צוֹחֶקֶת, אוֹרָה תִּמְיֵד יְהִל,
נֵאֱהָ אֶתְּ וַיִּפֶּה אֶתְּ - אֶתְּ אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

לְכֵלֶם

עַל שְׁפֵת הָאָגָם
מוֹל הַכַּחַל שֶׁל הַמַּיִם
יוֹשֵׁב שָׁם אָנִי
וּמִבֵּית בְּשָׁמַיִם.

הַשֶּׁמֶשׁ זֹרַחַת,
מִפְּזַרְת קַרְנָיִם
וְאָנִי – רוֹצֵה שׁוֹב לְצַעֵק
וּלְפָרֵשׁ הַיָּדִים.

לְבַקֵּשׁ וּלְצַפּוֹת
וּמוֹל יָפִי כָּזָה
לְטַפַּח תְּקוּוֹת
שֶׁיְהִיָּה רַק טוֹב
לִי, לְכֵלֶנוּ – וּלְכֵל הָעוֹלָם,
לְנוּ מִגִּיעַ וְגַם לְכֵלֶם.

עיצוב כריכה: טלי לוסטיגמן